

2) Γιατί ο Λάμπης ήθελε να γίνει γλύπτης ; (Μονάδες 2,5)

---

3) (α) Γράψτε τα παρακάτω ρήματα στον αόριστο και παρακείμενο της ίδιας φωνής , όπως στο παράδειγμα. (Μονάδα 1,25)

Ενεστώτας	Αόριστος	Παρακείμενος
αγαπώ	αγάπησα	έχω αγαπήσει
στήνω		
γνωρίζω		
μεθώ		
κλείνω		
κρίνω		

3) (β) Συμπληρώστε τα κενά , μεταφέροντας τα παρακάτω ουσιαστικά στις πτώσεις τις οποίες δείχνουν τα άρθρα, όπως στο παράδειγμα. (Μονάδες 1,25)

η τράπεζα	της τράπεζας	των τραπεζών
η φήμη	της	των
η ταυτότητα	της	των
η άσκηση	της	των
η νηπιαγωγός	της	των
το διάλειμμα	του	των

- 4) Στον παρακάτω πίνακα να γράψετε στη β' στήλη κυριολεκτικά τη σημασία των μεταφορικών εκφράσεων της α' στήλης, όπως στο παράδειγμα (Μονάδες 2,5)

Α'	Β'
Μεταφορά	Κυριολεξία
Δουλεύω σκυλίσια.	Εργάζομαι κοπιαστικά .
Με δουλεύεις;	
Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη.	
Δε σηκώνω κεφάλι.	
Να κοιτάς τη δουλειά σου!	
Δουλειά του ποδαριού.	

Γ) ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Γνωρίζετε ίσως ότι ένα μεγάλο μέρος των γλυπτών του Παρθενώνα αφαιρέθηκε από το λόρδο Έλγιν και βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο.

Γράψτε σ' ένα κείμενο τριών παραγράφων (περίπου 30 σειρές) γιατί πρέπει να επιστραφούν τα γλυπτά στην πατρίδα μας. (Μονάδες 10)

Σπάρτη 29-10-2007

ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!
Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΤΡΟΠΗ

Το άγαλμα που κρύωνε

Το μικρό μαρμάρινο αγόρι, το άγαλμα, άφησε σαν προσφυγάκι την πατρίδα του στη Μικρασία και στεγάστηκε στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας. Από τότε κρύωνε ολοένα, γιατί νοσταλγούσε αθεράπευτα την πατρίδα του στην αντίπερα ακτή του Αιγαίου. Τα πράγματα θ' αλλάξουν όμως όταν θα βρει δυο φίλους καρδιάς, την κυρία Γαλάτεια, την καθαρίστρια του Μουσείου, και το μικρό Λάμπης, το γιο του νυκτοφύλακα. Τα πράγματα θ' αλλάξουν μ' ένα παράξενο όνειρο. Απ' τ' όνειρο θα φτερουγίσει στο Μουσείο ένα μεγάλο γαλάζιο πουλί που θα τους ταξιδέψει μια νύχτα με πανσέληνο στις χαμένες πατρίδες, στη Μικρασία.

Την τελευταία νύχτα εκείνου του Οκτώβρη ήρθε κι ο Λάμπης, ο μικρός γιος του νυκτοφύλακα.

Πολύ το 'χε μεράκι ο Λάμπης να γινόταν γλύπτης όταν θα μεγάλωνε. Να σκάλιζε, λέει, κι αυτός στο μάρμαρο αγάλματα σαν κι εκείνα στο μεγάλο μουσείο της Αθήνας. Τι όμορφα που είναι τα αρχαία αγάλματα! Και λαχταρούσε ο Λάμπης να τ' ακουμπήσει με το χέρι του, να τα καϊδέψει. Όμως όλο «μπ» και «μπ» τού έλεγαν, «απαγορεύεται να τ' αγγίξεις». Μα το ένιωθε εκείνος πως τ' αρχαία αγάλματα αποζητούσανε αγγίγματα σαν το δικό του.

Κι αφού τη μέρα οι φύλακες είχαν τα μάτια τετρακόσια, άλλη λύση δεν έμενε: παρακαλούσε τον πατέρα του μήνες και μήνες, «πάρε με μαζί σου μια νύχτα στο μουσείο, πάρε με, πατέρα. Να γίνω γλύπτης θέλω, πατέρα».

Μια, δυο, τρεις, δέκα, απ' τα πολλά τα παρακάλια τελικά του 'κανε το χατίρι.

Σαν μελένιο όνειρο ήταν, και πιο πολύ ακόμπ... Μπερδεύτηκε ο Λάμπης μέσα σε πλήθος αγάλματα που σεριανούσαν στις αίθουσες του μουσείου, αργά, νωχελικά, λες κι είχαν μόλις βγει από βαθύ λήθαργο. Γυναίκες και παιδιά και άντρες και θεοί, όλοι ανάκατα, στο βελουδένιο μισοσκόταδο. Κι ανάμεσά τους να φυσάει, θαρρείς, ένα απαλό αεράκι.

Δεν πίστευε στα μάτια του ο Λάμπης.

«Κοίτα να δεις... Καλά μού το 'λεγε ο πατέρας... τις νύχτες ζωντανεύουν τ' αγάλματα!»

Κι είδε περήφανους θεούς να υποκλίνονται ταπεινά σε ανθρώπους που μοιάζανε θεοί, και παιδιά να 'χουν πάρει στο κατόπι θεούς κρατώντας τους απ' το μακρύ τους ρούχο. Και κοπελιές είδε σαν τα κρύα νερά να προχωρούν ζευγαρωτά με νεαρούς πανέμορφους. Είδε και μοναχικά αγάλματα να στέκονται απόμερα στη γωνιά κι άλλα μαζεμένα σε παρέες να συζητούν, χωρίς όμως ν' ακούγεται μιλιιά. Έστησε αυτί ο Λάμπης μήπως και πιάσει καμιά λέξη. Μα τίποτα.

Ξαφνικά, μες στη σιωπή των αγαλμάτων, άκουσε ο Λάμπης μια λεπτή φωνίτσα:

— Έι, ψιτ. Σε σένα μιλάω...

Από το βάθος της αίθουσας ερχόταν η φωνή. Τράβηξε κατά κει και μόνο τότε πρόσεξε ένα μικρό αγόρι να στέκεται ακίνητο, σφιχτοτυλιγμένο στην κάπα του, μ' ένα σκυλάκι αγκαλιά.

Το άγαλμα κρύωνε πολύ, όχι απ' το κρύο, όχι. Ο λόγος ήταν άλλος, πιο βαθύς. Νοσταλγούσε αθεράπευτα τη μακρινή πατρίδα του στη Μικρασία, στην άλλη, την αντίπερα όχθη του Αιγαίου.

— Σίγουρα είσαι ο Λάμπης εσύ!

— Ναι, ο Λάμπης είμαι, ο γιος του νυκτοφύλακα. Μα τ' όνομά μου πού το ξέρεις;

— Σε περίμενα. Είχε δίκιο το γαλάζιο πουλί πως θα 'ρχόσουν. Ήρθες! Καλώς ήρθες!

— Το γαλάζιο πουλί; Ποιο πουλί; έκανε διπλά απορημένος ο Λάμπης.

Και του τα εξήγησε όλα το μικρό προσφυγάκι. Για το γαλάζιο πουλί του 'πε που βγάζει αληθινές τις πιο τρελές επιθυμίες. Του 'πε για την πατρίδα του στη Μικρασία. Και για την κυρία Γαλάτεια του 'πε, που είναι κι αυτή προσφυγοπούλα κι είναι τα μάτια της σαν τα νερά του Αιγαίου.

- Σ' έβλεπα τόση ώρα, Λάμπη, ν' αγγίζεις τ' αγάλματα.
- Ναι. Μια μέρα θέλω να γίνω γλύπτης, προσφυγάκι μου, γι' αυτό.
- Έλα, ακούμπησε κι εμένα, χάιδεψέ με.

- Αλήθεια το λες; Μπορώ; Το θέλεις; έκανε ο Λάμπης και το 'σφιξε όλο πεθυμιά στην αγκαλιά του.

Κι αφού χόρτασε χάρη το μικρό προσφυγάκι, είπε:

- Να παίξουμε τώρα, Λάμπη;

- Ναι, να παίξουμε. Πρώτη φορά θα παίξω με άγαλμα!

Κι έπαιξαν τρίλιζα, κι έπαιξαν αγαματάκια ακούνητα, αμύλητα κι αγέλαστα, κι ύστερα κρυφτό. Είχε και μπίλιες πολύχρωμες στην τσέπη του ο Λάμπης και μια σβούρα ξύλινη. Έπαιξαν μπίλιες, έπαιξαν και σβούρα.

Κι αφού χόρτασε παιχνίδι το μικρό προσφυγάκι, είπε:

- Ξέρεις παραμύθια, Λάμπη; Πολύ μ' αρέσουνε τα παραμύθια.

- Ξέρω... Μια φορά κι έναν καιρό...

Εκείνη τη νύχτα έγινε τρισευτυχισμένο το μικρό άγαλμα που κρύωνε.

Χρήστος Μπουλώτης, *Το άγαλμα που κρύωνε*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 2003 (διδασκευή)